Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 77. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го КВІТНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 25, 1985 No. 77. VOL. XCII.

Бюро ОСІ підпало під критику етнічних груп

Вашінгтон. — Згідно з повідомленням часопису „Ню Йорк Таймс" з неділі, 21-го квітня, тут відбулася пресконференція, на якій представники етнічних організацій, — українців і вихідців з прибалтійських республік, — критикували Бюро спеціяльних інвестигацій при Департаменті справедливости (ОСІ), за те, що воно користується „доказами", які постачає КҐБ в пошуках за колишніми нацистськими коляборантами.

На пресконференції виступив віцепрезидент Балтицько-американської визвольної ліги Антоні Мазейка. Він сказав, що організація, яку він очолює, солідаризується з „братами-жидами" в справі пошукування і заслуженого покарання осіб, які коляборували із нацистами і доконали злочини під час Другої світової війни. Проте, він назвав дії ОСІ „нечесними". Він і інші, що виступали на пресконференції, — як про це повідомив кореспондент „Ню Йорк Таймс" Стюарт Тейлор, — заявили, що Совєтський Союз, постачаючи дезінформативні „докази" вини, робить це, щоб дискредитувати етнічні групи в ЗСА, а до того ще й внести розкол поміж американськими організаціями жидів та еміґрантів із Східної Европи. Колишній прокуратор ОСІ Елі Розенбавм, коментуючи цю пресконференцію, обвинуватив організаторів її в антисемітизмі, і в тому, що вони пробують перешкоджати розшукам колишніх злочинців-коляборантів.

У Філядельфії вшанують М. Горбаля

Філядельфія. — Філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав України влаштовує концерт-бенефіс, присвячений Миколі Горбалеві, в неділю 28-го квітня ц.р., о годині 6-ій вечора, тут в залі Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар ровд.

В програмі вечора: Надія Світлична, колишній політв'язень совєтського режиму — слово про М. Горбаля; Богдан Сперкач, піяніст-віртуоз з Маямі, Фла.; члени Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької - виконання мистецького читання творів М. Горбаля.

Як відомо, М. Горбаль був поновно засуджений на 8 років ув'язнення і 3 роки заслання.

В Україні померла Н. Суровцова-Олицька

Лондон (УЦІС). — З України наспіла сумна вістка, що в Умані, вночі з 14-15-го квітня 1985 року, померла сл. п. Надія Віталіївна Суровцова-Олицька.

Надія Суровцова-Олицька, народилася 18-го березня 1897 року в Умані, визначна талановита українська письменниця і мистецтвознавець, обдарована гумором, ерудицією і незламною вірою в неминуче визволення України. Її творчість була широко відома ще в 1920-их роках. Заарештована разом з чоловіком в 1927 році органами НКВД (нині КҐБ) і запроторена до московського ҐУЛаґу, звідки вернулася до рідного Умання аж після 30 років каторги. Вернулася сама, бо її чоловік загинув на Сибірі.

Та найбільшим ударом було для Надії Суровцової-Олицької, коли в 1970-их роках під час обшуків в неї КҐБ забрало всі її рукописи з літературного архіву, а теж спогади, статті-нариси та інше. Взагалі КҐБ ніколи не дало спокою Покійній. її весь час переслідували і робили обшуки та забирали нові опрацьовані твори.

Одначе вона ніколи не зневірилася, а далі працювала для свого знедоленого народу. За її старанням збережено від розвалу пам'ятковий костьол в Умані, в якому згодом відкрито картинну галерію.

КОНФЕРЕНЦІЯ В УВАН

Ню Йорк. — В суботу, 27-го квітня, ц.р. о год. 2-ій по полудні, в Будинку Академії, при 206 Захід 100-та вулиця, відбудеться конференція для вшанування пам'яті Івана Лисяка-Рудницького. Братимуть участь: Іван Коропецький, Остап Тарнавський, Омелян Пріцак, Мирослав Лабунька, Надія Дюк.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП МИРОСЛАВ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ІМЕНОВАНИЙ КАРДИНАЛОМ

Кардинал-номінат М. Любачівський

Рим. — В середу, 24-го квітня 1985 року, Папа Павло Іван Павло II іменував 28 нових кардиналів Католицької Церкви, поміж якими є Верховний Архиєпископ Мирослав Любачівський. Це п'ятий з черги український кардинал Католицької Церкви. Його попередниками були: кардинал Ізидор, кардинал Михайло Левицький, кардинал Сильвестер Сембратович і кардинал і Патріярх Йосиф Сліпий.

Кардинал-номінат Мирослав Любачівський є законним наслідником св. п. Кардинала і Патріярха Йосифа Сліпого, який від 1980 року виконував в Римі завдання архиєпископа - коадьютора, допомагаючи на тому пості в працях Патріярха Йосифа.

Вістка про іменування нових кардиналів була подана у ранніх годинах в середу, 24-го квітня ц.р: по радіо в Північній Америці з поясненнями, що серед іменованих є один український владика, який не може виконувати своїх душпастирських обов'язків у своїй батьківщині, без подання прізвища. Митрополича Канцелярія УКЦ у Філядельфії підтвердила телефонічно вістку, що іменованим є Верховний Архиєпископ М. Любачівський.

Вийшли спогади Т. Михайлівської-Цимбал

Буенос Айрес, Аргентина. — Минулого року, тут із видавництва Юліяна Середяка, **тиражем 500 примірників**, появилася 182-сторінкова книжка Тетяни Михайлівської-Цимбал п.з. „Спогади" (Моє життя на еміґрації). Обкладинка цієї книжки у виконанні В. Каплуна, рисунки орнаменту покійного маляра Віктора Цимбала.

Найкращим поясненням цій книжці можуть послужити слова з передмови авторки. Вона пише: „В цих спогадах хочу розповісти про моє життя на еміґрації, найбільша частина якого пройшла в Арґентині. Я вже в старшому віці й багато дечого призабулось, тож ніяк не претендую на документальну працю; прошу прийняти це просто як мою особисту розповідь, яка може дасть хоч частковий опис того, як творилось наше громадське життя в Арґентині, що переживала наша численна еміґрація, яка прибула туди в різний час і була з різних прошарків суспільства — та все ж жила завжди своїм гуртом, зберігаючи свою національну ідентичність та свої ідеали, хоч далеко від Батьківщини".

Т. Михайлівська-Цимбал не лише подає про початки організування українського життя в Арґентині, але також накреслює багато цікавих моментів із життя її мужа сл. п. Віктора Цимбала, непересічного маляра, який помер в Америці. Розповідь авторки доповнюють і збагачують світлини.

Ціна цієї книжки виносить 10 долярів (на кошти пересилки слід долучити 1 доляр). Замовлення враз із нележністю треба надсилати на таку адресу: Mrs. V. Kuzmycz, 203-63 27th Ave., Bayside, N. Y. 11360.

ІДУТЬ ЗАХОДИ, ЩОБ ТАКИ ЗМІНИТИ ПЛЯН РЕҐЕНА

Вашінгтон. — Не зважаючи на те, що президент Роналд Реґен стоїть твердо на своєму пляні відвідати під час перебування в Німеччині цвинтар в Бітбурґу, де поховані поруч із звичайними вояками німецької армії також члени бойових відділів СС, далі ідуть з різних сторін заходи, щоб це змінити.

Досі Президент відкидав заклики жидівських та ветеранських організацій в ЗСА, які дуже гостро виступають проти таких відвідин, тому що таке є бажання господаря його відвідин, канцлера Західньої Німеччини Гельмута Коля. Але в останніх днях мав піти із Білого Дому приватний лист до Г. Коля з пропозицією дати таки можливість Р. Реґенові відвідати інший цвинтар в Німеччині, а не саме Бітбурґ. Як інформують з Білого Дому, лист мав підписати Роберт МекФарлейн, дорадник президента у справах безпеки, або його асистент.

Уважають, що Президент, давши обіцянку, що відвідає цвинтар у Бітбурґу, тепер не може вже відкидати сам такого рішення і слово може бути тільки за Г. Колем.

В останніх днях звернулися до президента Реґена також представники протестантських і католицьких Церков у ЗСА із закликом змінити пляни відвідин, але загально всі з оточення Президента уважають, що він того вже зробити не може і тому єдина дорога є через канцлера Г. Коля.

Совєтські шпигуни активізуються

Ню Йорк. — Кореспондент газети „Ю-Ес-Ей Тудей" Джан Гілкирк передає з західньонімецького міста Ганове́р, де відбувається міжнародний ярмарок, що совєтські агенти розгулюють по американських павільйонах, пропонуючи тисячі долярів за виставлене обладнання.

„Ми дістаємо про дві-три пропозиції щодня, — сказав американському кореспондентові президент однієї з компаній. — Совєтські агенти готові віддати все за наше обладнання".

„Ми знаємо, чому вони до нас приходять. Ми не відмовляємося приймати їх візитові картки і обіцяємо забезпечити їх інформацією. Але вони ніколи її не одержать", — сказав представник іншої компанії.

Газета „Ю-Ес-Ей Тудей" повідомляє, що павільйон ЗСА перебуває під посиленою охороною і що деякі експонати треба було вислати назад до Америки, щоб не привертати до них уваги працівників секретних служб Совєтського Союзу, Болгарії, Мадярщини і Чехо-Словаччини.

Як передають з Лондону, британську столицю залишив колишній помічник совєтського військово-морського аташе Олег Лось, якого звинуватили в шпигунстві на користь СССР.

Зі столиці Індії Ню Делі повідомляють, що на протязі майже п'ятьох років п'ятеро совєтських чиновників діставали секретну інформацію від своїх шпигунів в Індії, які проникли в резиденцію прем'єр-міністра та в інші важливі урядові організації.

Згідно з висуненими звинуваченнями проти 19-ох громадян Індії, вони входили в шпигунську сітку, створену агентами КҐБ. Як вважають, в цій справі замішані 11 дипломатів з чотирьох країн. Всі вони залишили країну. Деякі з них виїхали з Індії ще до розкриття сітки шпигунства. Двом совєтським дипломатам, як і польському, східньонімецькому та французькому, було запропоновано залишити країну незабаром після скандалу, що стався в січні.

В офіційній заяві уряд Індії не вказує, які саме країни замішані в цьому шпигунському скандалі, вважаючи, що подібне викриття могло б сильно погіршити дипломатичні відносини з цими країнами. Індія на протязі десятиліть мала „теплі" відносини з СССР. Совєтський Союз є також найбільшим експортером зброї до Індії.

Більшість звинувачених у шпигунстві були дрібними чиновниками в резиденції прем'єр-міністра, а також в міністерствах фінансів, військово-морської фльоти, торгівлі і оборони. Вважають, що вони передавали інформацію, зв'язану з військовими і економічними проблемами Індії, а також розвідувальні дані.

Стали відомими імена замішаних в цій справі совєтських шпигунів: Б. Крилов, Г. Руднєв, С. Хлєбніков, Портонов, О. Сємєніков.

Як сказано в звинувачувальному акті, чотири розвідувальні служби „незалежно одна від одної влаштували своїх людей" для збирання секретних інформацій і документацій і таким чином „спричинили шкоду безпеці Індії".

Наступив двоподіл щодо допомоги для повстанців в Нікараґуа

Вашінгтон. — В Конгресі З'єднаних Стейтів Америки наступив виразний двоподіл по партійній лінії щодо допомоги для антикомуністичних повстанців в Нікараґуа в сумі 14 мільйонів долярів, суми, яку вимагала Адміністрація президента Роналда Реґена для продовження боротьби повстанців проти комуністичного уряду сандіністів і встановлення в тій країні демократичної системи. В цьому випадку демократи пішли бльоком, бо вони таку допомогу вважають вмішуванням у внутрішні справи Нікараґуа і започаткуванням американської заанґажованости до громадянської війни в Центральній Америці, яку вони хочуть за всяку ціну оминути, не зважаючи на арґументацію президента Р. Реґена і його найближчих співробітників що Москва і Куба розбудовують в Нікараґуа свій черговий причіл для евентуальної майбутньої розправи з ЗСА.

Голосування в Сенаті випало в користь Уряду 53 за, 46 проти, а в Палаті Репрезентантів, контрольованій демократами, 248 проти і 180 за. Очевидно, існує можливість, що обидві палати в дальших голосуваннях над цією справою погодяться, щоб Адміністрація витратила 14 мільйонів долярів на невійськові, а радше харитативні цілі. З такою пропозицією погодився в останній хвилині Президент, який своєю стриманою тактикою і доброю арґументацією здобув собі прихильні голоси серед республіканців і демократів, які голосно признавались, що вони не хотіли б брати на своє сумління тієї справи, а головно тоді, як ситуація в Центральній Америці дійсно покажеться загрозливою для ЗСА. Демократи побоюються, — кажуть політичні спостерігачі, — що на них спаде уся відповідальність за евентуальну катастрофу і поширення комуністичної домінації в Латинській Америці. Серед конґресменів було чимало демагогів у справі стримання фондів. Вони вважали, що при обговоренні справи допомоги для повстанців в Нікараґуа, їм слід розправитись взагалі із зовнішньою політикою президента Р. Реґена.

Тепер лідери обидвох палат Конґресу будуть говорити про „вигладження" цієї справи і в якійсь формі така допомога буде уділена для антикомуністів і антисандіністів в цій країні. Значить Президент таки здобув перемогу, кажуть спостерігачі.

Іранці виступають проти Хомейні

Атени, Греція. — Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел повідомило з Атен, що дисидентські групи і взагалі противники теперішнього режиму аятолли Хомейні влаштовують в різних містах Ірану спорадичні, або заздалегідь пляновані антиурядові демонстрації, залежно від обставин, протестують проти чотири й піврічної війни з Іраком, у якій, як відомо, загинуло вже кільканадцять тисяч іранських вояків і голосно критикують внутрішню і зовнішню політику теперішнього режиму аятолли Хомейні.

Хвиля протестів охопила усі більші міста країни, не зважаючи на страшний терор так званих „охоронців революції", які є звичайними вбивцями в оцінці опозиційних іранських груп, лідери яких переважно перебувають у Франції й інших країнах вільного світу.

Кореспонденти згаданого аґентства намагалися знайти підтвердження цих інформацій про антиаятоллівські демонстрації і згідно з їхніми твердженнями такі антиурядові виступи дійсно мали місце від 17-го до 21-го квітня, а в деяких містах тривають до сьогодні. „Охоронці революції", тобто придворна ґвардія аятолли Хомейні, жорстоко розправляється з усіма проявами спротиву. Вояки ґвардії контролюють вулиці в опанцерених автомобілях і де тільки збирається більше число людей відкривають вогонь гострими кулями. Вони арештують кожного хто одягнений в західнього стилю одяг, особливо молодь в джінсах і сорочці із закоченими чи короткими рукавами. Але не зважаючи на посилений терор на вулицях міст з'являються все нові й нові плякати з написами: „Не хочемо більше Хомейні!", „Слава іранським націоналістам!" та інші.

Дивно виглядає для західнього спостерігача факт, що людина може тероризувати людину тільки за те, що вона вирішила вдягатися в західнього стилю одяг. „Революціонери" збили з ніг в Теграні старшого чоловіка і мстилися над ним тому, що він наклав на голову капелюх і носив краватку; іншого молодого чоловіка ґвардисти витягнули силою з ресторану на вулицю і тут же обстригли йому, на їхню думку, задовге волосся; іншого іранця побили і заарештували за те, що він продавав у своїй крамниці підсорочки з витиснутим американським співаком-ідолом Майкелом Джексоном, а крамницю наказали закрити. Від 17-го квітня дотепер 11 осіб були поставлені під стіну на вулиці і розстріляні ґвардистами.

Подібних випадків страшного терору, що його доконують прихильники релігійного фанатика Хомейні, є більше, — кажуть політичні спостерігачі і кореспонденти.

У Ню Йорку вшановано Т. Шевченка науковою конференцією

Ню Йорк. — З ініціятиви Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці відбулася тут в суботу, 20-го квітня ц.р., у співпраці з Українською Вільною Академією Наук та Українським Науковим Інститутом при Гарвардському університеті наукова конференція в залі НТШ у новопридбаному будинку при 4-ій і 3-ій авеню.

Відкрив конференцію проф. Юрій Шевельов, президент УВАН. Він згадав про німецький фільм, що його недавно бачив, „Гаймат". — це була хроніка німецького роду за 60 років з провідною ідеєю про єдність роду, про „зберігання сталости у змінності". Показано там наступ ворожих сил на німецьке село, чи пак країну „Гаймат". Це не зовсім „батьківщина", чи „отчизна", це радше „дім" чи „хата" в розумінні англійського „говм". Шевченко пише „У своїй хаті і сила і правда, і воля". У тому фільмі вказується на трьох ворогів: зовнішніх (Франція), внутрішніх (Гітлер) і загрозу від Америки. Кінчається фільм святом мертвих і живих — автоматично нагадується Шевченкове послання „До живих, мертвих і ненароджених".

Проф. Шевельов критикував українське шевченкознавство, в якому поруч із поважними і вартісними творами є два роди книжок — один трафаретно компліментарний і другий, що наслідує теперішню американську моду порпатися в брухах та потурає однобічності. Є дехто, що оцінює твори від його половини вгору, а дехто — від половини вдолину, — казав доповідач висловлюючи бажання, щоби шевченкознавство було свобідне від рутини і від негарної моди, щоби не наносити з чужого поля „великих слів велику силу".

Проф. Юрій Луцький з Торонтонського університету промовляв на тему „Шевченко й Куліш". Вказував на різниці походження і вдачі Шевченка й Куліша, близьких приятелів, які проте мали й суперечки на тлі розбіжности характерів. Куліш не раз повчав Шевченка і докоряв йому. Куліш був більш освічений, Шевченко талановитий. Куліш визнавав геній Шевченка, але й завидував йому. Намагався невдачно суперничити з Шевченком у віршуванні, показався талановитим тільки у прозі („Чорна Рада"). Шевченко і Куліш — це наче представники двох Козаччин. Подібну ривалізацію зустрічаємо і в інших народів — Міцкевич і Словацький; Ґете і Шіллер, Толстой і Достоєвський. Цитуючи різних авторів-шевченкознавців, доповідач найширше зупинився над твором Павла Зайцева „Життя Шевченка". Навів багато дуже цікавих подробиць з життя, творчости і співпраці Шевченка і Куліша.

Проф. Петро Оларченко проаналізував виключно тільки вірш „Заповіт", написаний Шевченком 140 років тому. Спершу той вірш не мав заголовка, щойно у виданні „Кобзаря" Костомаровим названо вірш „Заповітом" і так ця назва збереглась. Це найбільш відомий і найбільш популярний вірш однаково в Україні, як серед чужинців. Бажан твердить, що перекладено „Заповіт" на поверх 100 різних мов, насправді видано 50 перекладів. Різні композитори склалали музику на слова „Заповіту", але мелодія, що її створив полтавський композитор Гордій Гладкий стала другим українським національним гимном. Доповідач детально аналізував рими і ритміку „Заповіту".

Проф. Ася Гумецька з Мишиґенського унівеситету

(Закінчення на стор. 3)

В СВІТІ

МІЖ ВЕЛИКОБРИТАНІЄЮ і Совєтським Союзом ведеться тепер „змагання" у викиданні дипломатів. Уряд Великобританії наказав трьох совєтським дипломатам покинути країну на протязі 48 годин через те, що вони займалися шпигунством в користь своєї країни. На совєтську відплату не прийшлось довго чекати. Совєтські органи безпеки „спродукували" трьох британських „шпигунів", які повинні покинути СССР у відплату за совєтських. Британська розвідча служба Скотланд Ярд заявляє, що на їхньом списку „ненадійних" є ще інші три совєтські дипломати, які займаються шпигунством, а один з них навіть є керівником шпигунської сітки у Великобританії і Франції.

РЕЧНИКИ САЛЬВАДОРСЬКОЇ АРМІЇ повідомили, що вони захопили в полон двох марксистських партизанських командирів, які не тільки керували партизанськими операціями, але також політично унапрямлювали боротьбу марксистів в тій країні. Серед захоплених командирів є відома і до певної міри леґендарна серед населення Нідія Діяз, яка брала участь у двох зустрічах-нарадах з президентом країни Хозе Наполеоном Дуарте і його дорадниками, ініційованих сальвадорськими католицькими єпископами. Другим командиром є Наполеон Ромеро захоплений в полон під час військових операцій в провінції Ля Паз.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ РАКЕТНИЙ корабель затопив у відкритому морі корабель, який доставляв різні матеріяли для групи палестинських партизан, вбиваючи при тому капітана корабля і 20 палестинців, які належали до спеціяльних з'єднань. Вісім палестинців які пережили атаку, попали в полон до ізраїльців. Слідство і допити полонених вказали, що палестинці намагалися продістатися до берегів Ізраїля і по можливості вбити якнайбільше вояків і цивільних осіб у відплату за ізраїльські рейди в південному Ливані і спротив допустити Палестинську Визвольну Організацію до безпосередніх переговорів у справі замирення на Близькому Сході.

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ СІЛЬСЬКОГО господарства витренував псів, яких незабаром побачать на летовищах пасажири літаків. Пси будуть винюхувати баґажі пасажирів, вишукуючи заборонені продукти, зокрема м'ясо, які нелеґально ввозяться в ЗСА. Ці пси виявилися знаменитими „аґентами" на західньому побережжі країни і тепер їхніми послугами користуватимуться інші летовища.

ЄВАНГЕЛИСТ ПАСТОР Леррі Джовнс заявив у понеділок, 22-го квітня, що нікараґуанський уряд сконфіскував харчі, одяг і всілякі релігійні матеріяли з фонду кампанії під гаслом „Накорміть дітей". Сталося це після того, як уряд пообіцяв пасторові Л. Джовнсові, що він вільно може проповідувати і розподілювати допомогу потребуючим під час зустрічі його з президентом Нікараґуа Даніелем Ортеґою, що вібулася 5-го квітня ц.р. Уряд сконфіскував 228,000 фунтів фасолі та рижу, 25,000 одежі, 5,000 книжок Нового Заповіту, 600 нових Біблій й інші речі, про що повідомив речник кампанії „Накорміть дітей", база якої знаходиться в Оклагома Сиcті.

У СЕРЕДУ, 24-ГО КВІТНЯ у Ню Йорку відбулася жіноча конференція, спонзорована генеральним прокуратором стейту Робертом Ейбрамсом і спеціяльною комісією стейтової асамблеї у справах жінок. Конференція концентрувалася на запропонованих законопроєктах, які мали б зміцнити та забезпечити права жінок, та продискутувала політичиний підхід до справи статевої дискримінації.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подорож Президента до Европи

Кожну подорож кожного американського президента плянується і підготовляється на багато місяців наперед. Так було, і буде, бо такі подорожі зумовлені розвитком міжнародних подій та існуючими міжнародними проблемами, які вимагають зустрічі голів держав. І так діється з давно заплянованою на травень цього року подорожжю президента Роналда Реґена: як тільки переобрано його на другу каденцію в листопаді минулого року проголошено, що Реґен полетить до Европи на „вершинну" економічну конференцію. Ідеться про питання монетарної системи, про проблеми міжнародної торгівлі, про вплив доброго чи поганого стану економіки в Америці на інші країни світу. Очевидно, що коли на цій конференції будуть голови союзницьких держав Заходу, їхні прем'єри і міністри закордонних та фінансових і торговельних справ із великим гуртом фахових дорадників, то буде нагода й до довірочних розмов про суто-політичні актуальні проблеми, в першу чергу — про становище супроти хронічного потенціяльного аґресора, Совєтського Союзу.

Справа ускладнена фактом, що саме в травні ц.р. буде 40 років від закінчення Другої світової війни. 7-го травня 1945 року гітлерівська Німеччина проголосила беззастережну капітуляцію, після того, як у бункрі під канцлерським палацом у Берліні Адольф Гітлер стрілив собі в лоб і застрілив свою дружину Еву Бравн. Від 8-го травня рахується початок нової ери. Ця велика економічна конференція відбудеться на терені Західньої Німеччини. Тепер вона із ворога з-перед сорока років стала найкращим приятелем і союзником Америки, на її території стоїть по нинішній день американська армія з головною квартирою в Гайдельберґу, не як окупаційна сила, а як запорука безпеки Німецької Федеративної Республіки. Тому технічну підготову до цієї конференції переводить західньонімецький уряд з його канцлером Ґельмутом Колем.

Щоб підкреслити факт повного замирення між колишніми ворогами німецький уряд запропонував, щоб президент Реґен відвідав кладовище, на якому похоронені німецькі вояки, жертви Другої світової війни. Реґен на це погодився, але цей проєкт обурив верхівку Американського Леґіону, який нараховує поверх два і півмільйона американських ветеранів та особливо обурив жидівські організації, які вимагали, щоб Президент в першу чергу відвідав колишній страхітливий гітлерівський кацет у Дахав. Реґен прихилився до думки своїх дорадників, що пригадувати німцям і всьому світові гітлерівські звірства в роковини замирення і в часі маніфестації взаємної приязні, — це буде скреґіт. Але під тиском галасу, який знявся з цього приводу президент Реґен виголосив через радіотелевізійну сіть промову, в якій підкреслив, що він і ввесь американський народ не забули жаху „голокосту", який коштував жидівському народові кругло 6 мільйонів жертв і що ЗСА ніколи не допустять до повторення такого дикунства. І добавив, що він у переговорах із західньонімецьким урядом вірогідно змінив дещо первісний плян свого шестиденного перебування у Німеччині і відвідає місце колишнього кацету в Берґен-Бельзен.

Галас який знявся з цього приводу, доказав, що хоч від кінця Другої світової війни минуло 40 років, вона ще не забулася. Не всі її рани загоїлися. Плянувальники травневої економічної конференції у Німеччині з цим психологічним моментом не рахувалися. Треба сподіватися, що заповіджений дещо змінений плян перебування Реґена у Німеччині ні трохи не пошкодить діловим нарадам і їхньому конструктивному вислідові.

НОВИЙ БРАЗИЛІЙСЬКИЙ президент Хозе Сарні, заприсяжений зараз таки після смерти обраного, але не заприсяженого президента Танкредо Невеса, належить, як кажуть політичні спостерігачі, до поміркованих політиків, хоч у своїй політичній діяльності, він все вмів ефективно боронити своїх поглядів і своєї програми. Очевидно, найбільша числом 135-мільйонова латиноамериканська країна Бразилія переживає тепер тяжку економічну кризу і йому ледве чи вдасться побороти всі труднощі при наявності розпорошення політичних сил і нескоординованости країни. „Моя програма, принаймні на початках каденції, буде програмою померлого президента Т. Невеса", — заявив Х. Сарні, який молодший на 20 років від Невеса і тому матиме ще змогу об'єднати біля своєї партії усі конструктивні сили країни.

СССР ПОТОПАЄ В МОРІ ГОРІЛКИ

II.

Обривається наш графік 1975 роком, бо пізніше дані про школи для дебілів перестали публікуватися де б це не було: дані ці нас сильно дискредитують. На семінарі товариства „Знання" з алькогольної проблеми доцент педаґогічного інституту Меєровіч навів такі дані: у 1982 році 3,5 відсотка народжених в країні дітей мали тяжкі відхилення у психічному і фізичному розвитку, а 13 відсотків мали відхилення середньої тяжкости. 16,5 відсотка дітей, що народилися в 1982 році, — дебіли, а це значить — кожна шоста народжена дитина. І все це — результат вживання алькоголю.

На одній нараді академік Углов навів такі дані: у 1960 році, коли п'яне божевілля лише починало охоплювати країну, в Октябрському районі міста Ленінграду не було ні однієї школи для дебільних дітей, нині їх є 4. У Вологодській області в 1960 році було лише 2 такі школи, нині — 18. У Донецькій області таких шкіл було 4, тепер — 38.

Таке виродження нашого народу — найстрашніша трагедія за всю його тисячолітню історію. Трагедії траплялися і колись, але народжувалося здорове потомство, здатне до поступального руху. А кого ми лишаємо після себе?...

У 1983 році ми народили стільки дебільних дітей, що в 1993 році в таких школах буде вчитися не менше 15 відсотків дітей. Навіть якщо прямо нині запровадити „сухий закон", то ці люди вже повиснуть важким тягарем на шиї нашого суспільства ще на 60-80 років. Життєдайне джерело, яке десятиліттями живило нашу інтеліґенцію, безнадійно отруєне горілкою.

Ми повинні ясно віддавати собі звіт про те, що алькоголізм — це програма витіснення нас як нації з лиця землі. За 40 років (1940-80) виробництво алькогольних напоїв зросло майже у 8 разів, а якщо за вихідну точку взяти 1950 рік, то більш ніж в 10 разів. Тоді як населення виросло лише на 35 відсотків. У 1960 році на 1000 осіб населення народжувалося 25 дітей. У 1980 році — 18 дітей, з них троє — дебіли. За 20 років народжуваність знизилася на 25 відсотків. Дані смертности: у 1960 році на 1000 осіб населення — 7,1, а в 1980 — 10,4. За 20 років смертність зросла на 47 відсотків. Практично єдиною причиною цього зростання смертности є алькоголізм. У нашій країні працює четверта частина всіх лікарів світу, всі демографічні показники повинні б поліпшуватися, а смертність у нас в 1,5 раза вища, ніж у Китаї.

За даними Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я, алькоголіки живуть в середньому на 17 років менше, ніж непитущі. У сибірських селах практично нема пенсіонерів -механізаторів. Люди просто не доживають до 60 років — із-за постійного вживання алькоголю. Вони сяк-так працюють до полудня з єдиною думкою: після обіду напитися. Зустріти в селі увечорі тверезого мужчину — все одно що зустріти марсіянина.

У 1975 р. сесія Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я визнала алькоголь таким же наркотиком, як маріхуана героїна і т.п. У нас же алькоголь досі вважається „харчовим продуктом". Головний нарколог СССР Бабаян у своїй книзі дуже гарно доказує, що алькоголь не є наркотиком. Він задає питання: чи є алькоголь наркотиком? І відповідає: звичайно, що ні. Адже наркотик не можна купити в склепі, а алькоголь — прошу дуже!

Твердиться, що російський народ — споконвічний п'яниця. Горілка у росіян є у крові і навіть у генах (є вже і така думка). Але це неправда. П'яницями ми стали за останні 15-20 років. До того ми були найбільш непитущою нацією з усіх питущих. До 1960 року ми пили менше від фінів, шведів, норвежців, американців, італійців і французів.

Твердиться також, що горілка продається тому, що це вигідно державі. Це також неправда. Алькоголь руйнує нашу країну. В даний час в бюджет держави щороку надходить 45 більйонів карбованців від продажі алькоголю. Однак шкода від його вживання — в 4 рази більша. Це підраховувалося англійськими, американськими, французькими, німецькими економістами. Російські економісти також робили підрахунки — у 1913, 1928 і 1973 роках. Висновок один: продаж алькогольних напоїв суспільству збиткова. В селах Середньої Азії, де майже не п'ють, — прекрасні доми, повно всякого добра, авта, мотоциклі. Ще тяжче потім дивитися на вмираючі російські села.

До 1960 року ми виконували і перевиконували всі п'ятирічні пляни. Починаючи з 1960 року наша економіка ніби наткнулася на стіну. Алькоголь і є фундамент цієї стіни.

У 85 відсотках тяжких злочинів, як вбивство, зґвалтування, розбій, грабунок, винен алькоголь. Хуліганство ж у нас взагалі не буває тверезим.

У 1913 році в губерніях Середньої Росії проводилося соціологічне опитування, і було вияснено, що в цих губерніях 43 відсотки мужчин — непитущі. Майже половина мужчин не брала до рота ні краплі спиртного. Подібне опитування в тих же областях було проведене в 1979 році; непитущих при цьому виявилося 0,6 відсотка. 99,4 відсотка наших мужчин п'ють. Непитущих жінок в 1913 році виявилося 90 від-

(Закінчення на стор. 4)

НАЙБІЛЬШИЙ ДАР БОГА — НАШІ ДІТИ

(Пастирське послання Владики Василя Лостена про важливість українського католицького виховання).

II

Маючи це на увазі, ми служителі церковні разом із батьками маємо пекуче завдання направити ці шкоди, що їх заподіяно умам й душам наших дітей, забезпечуючи їх навчанням основних християнських настанов, саме тісно пов'язаними із виховною системою української католицької школи. Це завдання було піднятe у перших початках існування нашої Церкви, щоб закладати парохіяльні школи, виключно для нашої молоді. З цією метою перший єпископ Сотер Ортинський спровадив до ЗСА Сестер Василіянок, почав закладати вечірні школи та читальні, плянуючи дати нашим людям християнське образування. Владика Константин Богачевський, перший Митрополит Української Католицької Церкви в ЗСА, йдучи за починаннями Сотера, зумів з успіхом заохочувати наших парохіян закладати свої школи, що по роках існування знайшлися тепер, на жаль, у дуже скрутній, а то й критичній ситуації.

Публічні школи — нещасний компроміс

Усі ми погоджуємося із цим незаперечним фактом, що наша дітвора, наше юнацтво, є нашою надією, нашою майбутністю, нашою гордістю, та хоча ми багато говоримо про них, менше пишемо, а нічого не робимо, щоб здійснити ці наші міцні переконання.

Статистично доказано, що число наших дітей у наших громадах, і цих, що записані в наших школах застрашаючо, щороку поменшується. Перша причина, що багато наших батьків відмовляються посилати своїх дітей до наших шкіл, хоча ці школи вивінувані всім потрібним научним устаткуванням, мають вповні кваліфікований учительський персонал, що може забезпечити ваші діти не тільки потрібним научним знанням, але є готовий подавати релігійно-моральні настанови, обосновані на нашій українській-католицькій спадщині та нашій Вірі. Нехай хтось заперечить, що там наші діти не живуть у приязні, у взаємній пошані, не стануть нашим соціяльним авангардом, як вихованці нашої Церкви і школи.

Чи ми, релігійні й патріотичні українці, дозволимо собі на це, щоб наші школи замовкли і опустіли, бо немає учнів? Напевно ні! Тому всі одностайно станьмо до змагу, щоб зберегти наші школи, щоб в них гомоніли голоси наших дітей, наші релігійні і народні пісні, та щоб наші рідні мольби плили до престола Всевишнього, за ці всі добродійства, що ними благословив Він нас в минулих роках. Хто буде заступатися в обороні нашої Страдальниці-Церкви, хто стане в обороні всіх цих наших мучеників, хто буде учасником цих всіх ласк і благодатей, що покривали наш нарід у радостях і терпіннях від нашої світлої минувшини до сьогодні? Кому залишаться наші пляни на майбутнє?

Збереження християнської спадщини

Наші дорогі предки передали нам свою етнічну спадщину, що вони нею так палко дорожили, яку тепер так багато людей подивляє. Вони довірили нам багатство нашої української релігії, обряду й вірувань, безцінні етнічні та культурні скарби. Їх заховати і помножити має стати ціллю наших цілоденних, а також суботніх та недільних шкіл.

Натепер ми посідаємо ввесь виховний матеріял для навчання не тільки української мови побіч релігії, але також інші види української культури, як історії нашого народу, нашої прекрасної церковної й світської музики, наше мистецтво, що відображує наш фолкльор та маніфестує його красу й зміст, все це, що стало твором наших поколінь у тисячолітньому існуванні.

Відчуваю, що я повинен тут підкреслити, що коли навчання про нашу спадщину виходить поза межі української мови й літератури, тоді ця дітвора, яка із певних причин не може навчатися по-українському, потребує більш, як хтось інший запізнатися із славним минулим наших предків. Також ці, що, на жаль, не будуть мати нагоди навчитися української мови, мають використати нагоду, щоб у англійській мові збагачувати своє знання про минувшину й тим чином мати свої коріння, певність свого походження, а із цим честь бути співучасниками славетної, нескореної християнської нації, що має стати животворним джерелом їх сили і для якої вони будуть щасливі дати свій вклад у її творчість, віддаючи на службу їхні Богом дані таланти.

Дорогі батьки, я закликаю вас із всім моїм запалом, на який тільки вповні можу здобутися, посилайте дітвору свою до наших релігійних виховних кляс та до українських шкіл нашої спадщини, без огляду на це, чи вони під опікою парохій, чи інших поза Церквою від-

(Закінчення на стор. 3)

Анатоль Вовк

До справи медичного назовництва

Відділ медичних інформацій та порад, який уже довгі роки появляється у „Свободі", втішається популярністю серед читачів, як це видно хоча б з відгуків читачів газети на нього. У 1960 та 1970 роках опрацьовував цей відділ покійний уже д-р Михайло Данилюк, тепер веде його, не менше успішно й корисно, д-р Ростислав Сочинський.

Важливою проблемою у опрацьовуванні такої рубрики є справа музичного назовництва, тобто медичної термінології (назви хвороб, фізіологічних процесів, клінічних процедур тощо) і медичної номенклятури (наприклад, анатомії). Як слушно зауважує д-р Сочинський у своїй рубриці „Життя і здоров'я" („Свобода" з 18-го грудня 1984 року), великого труду треба, щоб писати медичні наукові статті українською мовою, зокрема на еміґрації, де існує можливість „відросійщити" офіційне медичне назовництво, вживане в численних українських підсовєтських виданнях. Тому признання належиться редакторам „Лікарського вісника", колишньому — покійному вже д-рові Томі Лапичакові та теперішньому — д-рові Павлові Джулеві за втримування високого рівня медичної термінології та номенклятури в цьому професійному журналі.

Існує кілька причин оцих труднощів. Українське наукове медичне назовництво досягло свого найкращого розвитку в 1920 роках, у виданнях Української Академії Наук у Києві. Процес „деукраїнізації" та русифікації, який почався з виданням „Медичного термінологічного бюлетеня" в 1934 році (в якому „виправлено" 2,800 термінів) вичистив з медичного назовництва питомо українські елементи та увів на їхнє місце не лише інтернаціональні, але й російські назви або їхні кальки. Далі не зовсім розв'язаною проблемою нашого медичного назовництва є конкуренція між „народними" та „міжнародними" назвами (напр., б'ючка чи артерія, сухоти чи туберкульоза легень, грудна жаба чи стенокардія). Правда, часто обидва синоніми — народний і міжнародний — можуть добре співіснувати, кожний в іншій сфері вжитку. Третя після русифікації та синонімії проблема—це пекуча потреба відповідників для нових термінів і назв, що появилися і появляються в медицині від 1920-их років. Врешті термінолексика медицини тісно пов'язана з іншими термінологічними системами, наприклад системами біології та хемії, що теж підлягли російщенню в УССР (зокрема ж номенклятура неорганічної хемії).

Для людини, що цікавиться медичним чи спорідненим назовництвом важливим його джерелом є словники, зокрема медичні словники.

І тут саме, з усією належною повагою до медичних порад д-ра Р. Сочинського, не можна вповні погодитися з його рекомендаціями читачам його рубрики, щоб за правильними медичними термінами вони шукали у двох медичних словниках 1920 років, які тепер перевидало фотомеханічним способом Українське Лікарське Товариство Північної Америки. Перш за все обидва словники є латинсько-українські, а рядовий читач потребує англійсько-українського словника. Перший з рекомендованих словників, М. Галина, виданий у Празі ще 1926 року, сьогодні застарілий, навіть для лікарів. Наприклад, рекомендованих там назв: горбковиця, кропивниця, свердличка, ґлеза, ґронокулець нині ніхто не вживає ні тут ні на Україні. Другий перевиданий УЛТПА словник — „Анатомічний словник" з 1925 року — хоч на рік старший, як видання Інституту Наукової Мови ВУАН-у у Києві, більше авторитетний. Він одначе, упорядкований за розділами і підрозділами анатомії і тому нефахівцеві важко в ньому розібратися. Наприклад, де шукати за українськими відповідниками для англійських назв armpit чи groin?

Дивує нас, одначе, чому в згаданій медичній рубриці нічого не сказано про єдиний на еміґрації медичний словник широкого вжитку, виданий Українським Народним Союзом ще 1970 року. Це „Короткий англо-український медичний словник", укладений покійним д-ром Михайлом Данилюком, що становить частину лікарського довідника цього ж автора, під заголовком „На медичні теми". Опрацьовуючи словник, автор використав як і два вгорі названі, перевидані словники, так і ряд інших українських і чужих медичних джерел, що перелічені у передмові до праці. Українські словникові джерела удоступнив йому Український Термінологічний Центр в Америці, що фірмував видання, а голова УТЦА ред. Вячеслав Давиденко був редактором словника.

Майже невідомим є факт, що в час видання медичного довідника д-ра Данилюка, його додаток-медичний словник надруковано також окремою книжечкою, з власною паґінацією, накладом тисяча примірників. Нам невідомо, чому це окреме видання досі не появилося у продажу. Якщо воно не пропало, варто б його якнайскоріше пустити на книжковий ринок. Хоч словничок невеликий (50 стор.) все таки він досі єдиний в Україні і поза її межами англійсько-український медичний словник. Те, що він частково тлумачного типу, робить його тим більше корисним для української громади.

Відомо, що в УЛТПА вже роками говориться про

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Падох

ПО ЗОЛОТЕ РУНО

III

З д-ром Яримовичем ми оглянули місто, після чого, в мене постав сумнів, чи дійсно Сан Франсіско „найкраще місто світу", а бодай Америки, бо, на жаль, я не бачив казкового Києва. З ним я відвідав пароха православної церкви о. митрата Степана Галика-Голотюка й дружину Надію, та давню приятельку нашої родини, матір д-ра Яримовича Ольгу, колишню оперну співачку, яка недавно заміняла свою хату в Кергонксоні за затишний будинок-кондомініюм у сусідстві дому молодих Яримовичів. Цей дім чи радше чарівна вілла розташована у найбільш ексклюзивній частині міста на високій горі над морською затокою. Там вечором, отож у навечер'я традиційної Маланки, я зустрівся з кількадесятма передовими громадянами української колонії, що їх ввічливо запросили до свого дому панство Яримовичі для нашої зустрічі. До великої приємности й чести з цієї зустрічі, долучилася ще чимала користь для НТШ: приявні склали на сплату його дому понад 7,000 долярів. Ця прикладна жертвенність більш, ніж ясне сонце Каліфорнії, допомогла мені позбутися решти важкої перестуди, з якою я покинув Ню Йорк, не маючи часу її вилікувати вдома. Не дивниця, що я вирішив, що найкраще місто заходу — це таки Лос Анджелес і його українська громада!

А чергового дня Служба Божа що її правив о. прелат Леськів, зустріч з ширшою українською громадою в домі Українського Культурного Осередку. Після маланчиної забави не можна було рахувати на велику кількість учасників зустрічі, та все ж доповіді про НТШ, його ролю у закладенні основ української науки та її численних установ і його сучасну працю й завдання вислухало коло сотні осіб. Подяка за це належиться парохам обох церков, а саме о. митратові Галик-Голутякові й о. прелатові Петрові Леськову, які проголошували зустріч й заохочували до участи в ній й самі взяли в ній участь ще й склали пожертви. Окрему подяку НТШ заслужили собі передовсім управа Культурного Центру і його голова Богдан Стусь за влаштування зустрічі й висилку запрошень, Союз Українок Америки, з рамени якого діяла й вітала з ювілеєм НТШ Ярослава Городецька, Пластова Станиця, голова якої Марта Матла й інж. Людкевич далеко до зустрічі вислали НТШ щирий привіт і запрошення прибути до Лос Анджелесу. Зустріч пропаґували також окремі громадяни, яких перелічити трудно, але не можна поминути мгра Петра Балея, совєтолога й письменника, моїх приятелів і приятелів НТШ д-рів Михайла й Ольгу Плаксіїв, відданого громадського діяча двох ґенерацій Миколу Новака. Під кінець зустрічі переведено збірку на ювілейний фонд НТШ, яка принесла коло півтори тисячі долярів, які разом із пожертвами складеними попереднього дня в домі панства Яримовичів запишуть жертвенність українців Лос Анжелесу поміж найкращими громадянами Америки.

Після зустрічі опіку наді мною перебрали від панства Яримовичів, з якими не так легко було розстатися, давні довоєнні приятелі панство Палашевські. Колишній видатний адвокат Володимир Палашевський зумів у воєнній повені держати голову над поверхнею води. Зрезиґнувавши з правничої професії, зразу в Арґентині, а згодом в Америці, пішов у бизнес. Вислід зміни можна вже на око оцінити його теперішнім каліфорнійським домом-віллою, що стоїть, як дім панства Яримовичів, на високій горі з видом на океан, у дільниці, де ціни розпочинаються від понад півмільйона долярів. Важко було мені повертатися додому на нюйоркському Подолі після ночей і днів проведених в цих двох палацах. Сердечність пані дому, не гіршої від чоловіка бизнесменки, пані Люби утривалила в моїй вдячній пам'яті перебування у їх домі, зокрема новорічну вечерю в гурті їх приятелів. Очевидно, мова про новий старокалендарний рік, такий інакший, як у „старім краю" і часто є в Ню Йорку, бо „руський" новий рік завжди був кріпкий морозний. Між цікавими гістьми моїх господарів був відомий громадський діяч і редактор-диктор місцевої, недільної радіопередачі, д-р Святополк Шумський, який видатно доповних своєю розмовою й особою моє свіже й поверховне знання нашого українського заходу.

Для стану й прогноз на майбутнє цього заходу, а то й сходу, мабуть буде цікаво читачам подати суть статті „Природний рух в нашій парафії в 1984 році" із гарно оформленого й редаґованого о. Ярославом Тростянецьким (парохія має ще в своєму гурті о. Михайла Колтуцького і о. диякона О. Чупіля) „Бюлетеню" за січень ц.р., ч. 1/34. Церква Різдва Пречистої Діви Марії мала в минулому році 17 хрищень, у тому числі дев'ять дітей з неукраїнськими прізвищами, сім вінчань з двома неукраїнськими чоловічими прізвищами й чотири не-жіночими. Було чотири похорони всі з українськими прізвищами (три чоловіки і одна жінка) й чотири перші Причастія дітей, яких усі батьки мали українські прізвища, а дві матері були не-українки. Прибули до парафії дві нові родини. Приходить думка: чи не слід було б нашим духовним властям доручити всім парафіям усіх віровизнань вести таку статистику, на основі якої могли б наші демографи науково подавати стан української громади в цій країні та її прогнози на майбутнє.

Новий „руський" рік у Сан Дієго

Дивно було зустрічати вперше в житті новий (за давнім календарем) рік у сонцем розпеченому Сан Дієґо, яких 15 миль від мехіканського кордону. Тут я перебув три дні, 14-17-го січня, як гість Товариства Українська Громада в Сан Дієґо та моїх стрийських земляків Анни й Михайла Костків. З Косткою я познайомився, на віддаль, декілька років тому. Читаючи машинопис його літературних оповідань із селянського побуту, сповнених справжнього гумору, які він прислав проф. Остапові Савчинському редакторові журналику „Квітучі береги", присвяченому Стрийщині, я з переконаням порадив їх друкувати не тільки в „Берегах", але й у збірнику Товариства українських письменників „Слово". Його редактор Юрко Стефаник уже вспів надрукувати один нарис Костки, доцінюючи його оригінальність, гумор й етнографічну вартість описом селянської дійсности з її конфронтацією з містом. Вибираючись у цю каліфорнійську подорож я зв'язався з земляком і за його згодою й порадою включив його місто в мою туру.

(Продовження буде)

СОЮЗОВЦІ! ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ 31-ої КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ УЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА — ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 10 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ. ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

У Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

ту доповідала про „Експресивні засоби в поетиці Шевченка". Роздала приявним навіть графічні нариси, де „крива лінія" вказує на різні емоційні відхили ліричної поеми „Думи мої, думи мої". Доповідач займалася з'ясовуванням, що таке „експресивність засобу" в поезії і як „експресивність" в поезії породжує зацікавлення мовознавців і музикознавців. Порівнює велике душевне піднесення поеми „Думи мої" з різними народними піснями. Вказує на велику ритмічну регулярність в обговорюваній поемі. Вказує на існування в поезії засобів ліричних, мрійливих, песимістичних і бойових. Це нова ділянка, якою тепер цікавляться в американських високих школах.

Д-р Ярослав Падох, голова НТШ, закриваючи конференцію, привітав приявних д-ра Юрія Старосольського з Вашінгтону, д-ра Г. Козловського, щедрого жертводавця, і д-ра Андрія Храпливого, сина недавно померлого проф. Зенона Храпливого.

Д-р Я. Падох підкреслив значення гармонійної співпраці всіх українських наукових установ на тлі теперішнього громадського розгардіяшу. Це вже п'ята з черги така наукова конференція у честь Тараса Шевченка і д-р Падох висловив надію, що такі конференції будуть щороку повторюватися.

Приготована жінками гарна перекуска у горішній залі будинку з гутіркою приявних закінчила ту цікаву і вартісну зустріч. Хоч у тому самому часі відбувалися різні інші імпрези, приявних було 110 осіб.

ЗВЕРНЕННЯ

Комітету Українських Політичних В'язнів у 40-ві роковини виходу на волю з німецько-гітлерівських тюрем і концентраційних таборів

Україна боролася і бореться проти всіх окупантів. Коли із Західньої України відступили червона армія, українці проголосили в червні 1941 року у Львові акт відновлення української самостійної держави. Німецькі війська жадали від Українського уряду відкликання акту проголошення самостійности. Український уряд відкинув будь-яку німецьку зверхність над Україною, і тоді ґестапо виарештувало членів Уряду, представників державної адміністрації і, загально, українських самостійників як у Галичині, так і на зайнятих уже теренах Східньої України. Ув'язнені мучились по тюрмах та концентраційних таборах довгі роки.

Німецька адміністрація поводилася жорстоко з українським населенням. Молодь вивозили на примусову працю до Німеччини, а хто ухилявся від вивозу, тих замикали до тюрем, а дальше їх дорога — це концентраційні табори.

Створилася Українська Повстанська Армія (УПА), яка вела затяжну боротьбу з ґестапом і з червоними партизанами. Члени українських організацій спротиву як у Галичині, так і в Східній Україні, передусім у Києві, якщо попали в руки ґестапо, були розстріляні, а підозрілих у співпраці з ними вивозили до концентраційних таборів. Неможливо ствердити докладного числа українських політичних в'язнів у німецьких концентраційних таборах; треба числити їх на десятки тисяч. Небагатьом із них пощастило пережити німецько-гітлерівські катівні: голод, холод, фізичні знущання — млини смерти, які були не менше жорстокі, як Лебединська казня, у якій Петро I після битви під Полтавою (1709) закатував на смерть тисячі українських козацьких патріотів-самостійників.

Ті, що пережили, витримавши німецькі тюрми й табори смерти, вийшовши на волю, продовжують, як передше, боротьбу за кращу долю і самостійність України.

Згадаймо тих, які не пережили лихоліття війни й відійшли у вічність — замучені й спалені в крематоріях; помолімся за них. Це мученики за нашу віру й за свободу й незалежність нашого народу.

За Комітет Українських політв'язнів у Европі:

д-р **Олекса Вінтоняк**
голова

мгр **Вол. Леник,**
секретар

Ліда Марцюк

ред. **Степан Мудрик**

інж. **Іван Кашуба**
— члени

Вшанували Гетьмана Івана Мазепу

Українська Православна Церква шанує і поминає в молитвах великого українського Гетьмана Івана Мазепу, як опікуна і будівничого храмів Божих в Україні.

У неділю, 3-го березня цього року, в День Православ'я в українському православному соборі святого князя Володимира в Чикаґо відбулася спеціяльна Слуба Божа з поминанням великого Гетьмана та Молебень за українське козацтво і ввесь український нарід.

Службу Божу і Молебень відправляли: о. Степан Занчук та о. протодиякон Вячеслав Ільчук. Як і завжди, з надхненням співав катедральних хор „Боян". Храм Божий був заповнений українцями козацького роду, яким дорога пам'ять Гетьмана-воїна за українську самостійну державу.

Заходами Українського Вільного Козацтва в парафіяльній залі собору влаштовано козацький обід, який відзначався своєю оригінальністю. На сцені портрет Гетьмана удекорований вишиваним полтавським рушником, китицею маків, волошок і колосками пшениці та вшанований прапорами. За головним столом, як мак, цвіли в українській ноші діти хору „Молода Думка".

Отець С. Зенчук, розпочинаючи обід молитвою, передав благословення Архиєпископа Константина та декана чикаґської Митрополії отця митрата Ореста Кулика.

Обід, приготований нашими посестрами та сестрицями Сестрицтва св. княгині Ольги при соборі Володимира, міг задовольнити найвибагливіших смакунів.

Голова Парафіяльної управи інж. Святослав Лічик по-приятельськи привітав присутніх, відмітив значення Дня Православія для українського народу. Прихильно підкреслив діяльність Українського Вільного Козацтва при нашій катедральній парафії.

Ілля Матулко, проводячи програмою, представив доповідача Дмитра Грушецького. Досконало підготована доповідь в легко-доступній мові правдиво показала діяльність Гетьмана Івана Мазепи в умовах тодішнього часу.

Дитячий хор „Молода думка" під керівництвом Орисі Покорної під акомпаньямент на піяно Марти Стадник, захопив присутніх виконанням трьох пісень і викликав прихильні оплески. Коли ці малі діти з надхненням співали „Ми українці", не одному виступили сльози.

Не пошкодували слухачі оплесків Дмитрові Грушецькому за виконання „Арії Султана" та „Україно, любов моя" під акомпаньямент О. Покорної.

Досить популярні бандуристи ОДУМ-у під керівництвом Олексія Пошиваника відзначаються своєю скромністю, але їх досконалі виступи завжди сприймають із захопленням.

Курінний отаман Іван Сірик подякував присутнім та всім, хто причинився до успішного відзначення цього дня.

На закінчення о. протодиякон Ільчук започаткував а всі присутні проспівали „Ще не вмерла Україна".

Члени куреня ч. 2 ім. ген. Івана Омелянович-Павленка в Чикаґо були вдоволені з успішного відзначення великого Гетьмана нескореної України.

О.В.

Найбільший...

(Закінчення зі стор. 2)

даних цій справі організацій. Не тільки йдеться про це, щоб наша молодь, що відвідує публічні школи, користала із цих надбань, але також ці учні, що ходять до парохіяльних чи приватних шкіл, поза моєю юрисдикцією, тому що їм грозить утрата бачити красу нашого обряду та нашої духовости, за які Господь призвав нас до відповідальности й на Страшному Суді Він зажадає від нас звіту за ці одержані дари. Навчання бо релігії обіймає в собі поняття вічних правд про Бога, але також дає зрозуміння нашого обряду в почитанні Всемогучого Творця, постання християнського Сходу, із якого джерела ми одягнулися в Христа, щоб опісля наш український нарід розвинув Його науку, як виїмковий вияв його любови до Бога, що стала дорогою нашого гуземного життя, на шляху до осягнення вічного щастя в Небі.

Уся наша Українська Католицька Церква, й так багато місцевих організацій та поодиноких осіб подають свої услуги на навчання наших дочок і синів. Будучи вільними горожанами й маючи вільну, непримушену волю, ви можете відмовитись від них, та тільки на власну погубу, як осудить вас Бог та засудять ваші діти вас за це, що ви позбавили їх безцінного скарбу їхньої спадщини, що ви їх позбавили радости й теплоти, що промінює із її посідання, що ви усунули їх із цього ґрунту, у якому вони мали запустити своє коріння, рости й розвиватися, та насичуватися цією родючою землею — Україною, в яку прадіди наші у шляхетних поколіннях нашого тисячоліття вклали ввесь чар і красу свого ума й серця.

Тисячоліття — пора віднови

Наближається світлий день нашого Тисячоліття, тисяча літ нашого Християнства із його прецінними благами. Як релігійні і патріотичні українці возвеличім його нашою духовною відновою. Забудьмо за малі журби, а відкриймо наші очі на справжні потреби наших родин, наших дітей, наших громад, нашого народу. Із новим підйомом маршуймо вперед, ставши на сторожі наших дітей — безцінних перлин, нашої майбутньости, й об'єднані у братній любові даймо початок другому тисячоліттю, щоб воно стало ще більш захоплюючим, коли небесний Отець подає нам його своєю благодатною долонею.

Вступайте в члени УНС

До справи...

(Закінчення зі стор. 2)

опрацювання ширшого об'ємом англо-українського медичного словника. Безсумнівно це дуже гарний задум, але поки він не зреалізований, самі лікарі, на нашу думку, повинні популяризувати між широким громадянством словник д-ра М. Данилюка. В ньому, наприклад, читачка „Свободи" М. В-а, якій відповідає д-р Сочинський, знайшла б потрібні терміни „кровоносні судини", „вінцеві судини" та „імпотенція". Зате не можна погодитися з думкою, що „удо" це літературний термін. Ця частина людського тіла (по-англійськи thigh) правильно називається стегно, як за обома словдрукованими УЛТПА словниками, так за словником М. Данилюка. Також загальномовні словники (Б. Грінченка, Подвезька і Балли, Дейків та 11-томний „Словник української мови" рекомендують тільки термін стегно. „Удо" це таки місцева, західньоукраїнська назва, правдоподібно полонізм. Тому його знаходимо лише в давніших словниках галицьких авторів (Кузелі і Рудницького з 1943 року та Андрусишина і Крета з 1955 року)

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ДО УВАГИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ! ШАНОВНІ УРЯДОВЦІ! ЧИ ВИ ПРИДБАЛИ ДЛЯ СОЮЗУ БОДАЙ ОДНОГО ЧЛЕНА ТОГО МІСЯЦЯ? ЯКЩО НІ, ТО ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО І ДАЙТЕ ДОБРИЙ ПРИКЛАД ДЛЯ ВІДДІЛОВИХ УРЯДОВЦІВ.

СССР...

(Закінчення зі стор. 2)

сотків, а в 1979 році — 2,4 відсотка. 97,6 відсотка наших жінок п'ють. А п'янство жінок — це найкоротший шлях до нашого кінця. Академік Углов розповідає про жінку-алькоголічку, яка народила п'ятьох дітей від п'ятьох різних чоловіків. Всі п'ятеро дітей виявилися дебілами.

В 1913 році юнаків і дівчат до 18 років, які не вживали алькоголю, було 95 відсотків. У 1979 році таких непитущих юнаків і дівчат було вже менше 5 відсотків.

3-го вересня 1980 року в „Літературной Газєтє" академік Петровський, який був тоді міністром охорони здоров'я СССР, писав: „Перш за все треба сказати, що якщо в капіталістичних країнах вживання алькоголю продовжує зростати швидкими темпами, то в нашій країні спостерігається значне сповільнення вживання спиртних напоїв".

І пише це міністер охорони здоров'я, людина, якій ми повинні вірити! І пише він це тоді, коли ми знаходимося у вищій точці нашого національного нещастя — алькоголізму!

Далі академік Петровський писав:

„Хоч як парадоксально це звучить, але нас тішить, що за статистикою спостерігається збільшення хворих алькоголізмом, бо таке збільшення обумовлено більш інтенсивним виявленням цих хворих".

Міністер охорони здоров'я радіє, що в нас зростає кількість хворих алькоголізмом!

У книзі „Майн кампф" з приводу політики на східньослов'янських територіях Гітлер писав: „Для них (для слов'ян) — ніякої гігієни, ніяких щеплень, лише горілка і тютюн".

Цей наказ Гітлера ми тепер і виконуємо.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСО „Тризуб" — „Баєрн" СК 3:0

УСО „Тризуб" — „Данубія" СК 4:3

Після перемоги в перших змаганнях весняної рунди з клюбом „Фінікс" 3:1, у неділю, 17-го березня ц.р., 1-ша дружина УСО „Тризуб" добилася чергового успіху в зустрічі за першенство „Мейджор Дивізії" Пенсильванійської Ліги з німецьким клюбом „Баєрн", цим разом вислідом 3:0. Вже до перерви „Тризуб" провадив 2:0, що його здобув Іван Сесак. Після перерви господарі доклали багато зусиль для здобуття, хоч би почесного ґоля, одначе, оборона і воротар „Тризуба" впевнено ліквідували усі небезпеки. Остаточний вислід дня 3:0 встановив з подачі Сесака Фраєт.

Резерва „Тризуба" виграла свої 7-мі за порядком змагання з резервістами „Браєрн" вислідом 3:1. Переможні ґолі для „Тризуба" здобули: Беднарський два і МекАлістер. Після цих змагань наша дружина очолила показник табелі ігор в резервовій дивізії.

У чергових змаганнях, що відбулися в неділю, 24-го березня ц.р., „Тризуб" відбув поїздку до „Данубії", де 1-ша дружина втретє за порядком здобула перемогу вислідом 4:3. До перерви наша дружина вела 3:1. Переможні ґолі для „Тризуба" здобули: А. Зелке 2 і І. Сесак 2. Склад 1-ої дружини „Тризуба": Д. Кая, Т. Ґрос, Т. Вільке, Г. Чин, Т. Козак, І. Сесак, Е. Белський, С. Валтон, С. Ізабелла, О. Гарматій, С. Фраєт, А. Санторо, Б. Санторо, Д. Прончак. Провідник Михайло Юрчак. Резерва „Тризуба" зазнала поразки вислідом 0:1.

Показник табелі ігор „Мейджор Дивізії"

	Точок	Голів
УСО „Тризуб"	14: 6	20:11
Ерцгебірге СК	10: 4	12: 4
Інтер СК	7: 7	11: 8
Данубія	9: 9	15:12
Факс Чейс СК	9: 7	9: 8
Фінікс СК	9:11	18:16
Баєрн СК	8:10	8:17
Джерман Генг СК	2:16	6:23

Я.К.

УСВТ „Ч. Січ" — „Юніон Кавнті" СК 1:3

Були це півфінальні змагання в стейті Ню Джерзі за аматорську чашу ЗСА, що відбулися в неділю, 24-го березня ц.р., в яких суперники „Січовиків" зреванжувалися за минулонедільну поразку в серіях ігор за чашу Ню Джерзі. Своєю перемогою 3:1 „Юніон Ленсерс" вирівняли в загальному вислід, що після обидвох змагань залишився 3:3.

Без сумніву, як заявив присутній на цих змаганнях кореспондент тижневика „Сакер Вік" Дейвид Ванденкентер, обидві дружини — УСВТ „Ч. Січ" і „Юніон Ленсерс" — під сучасну пору являються найкращими в стейті Ню Джерзі. Що це не перебільшена оцінка невтрального оглядача, показав перебіг змагань у відбутих на протязі тижня двох зустрічів між цими суперниками. Згідно з вислідами, „Ч. Січ" добилася до фіналу за чашу Ню Джерзі, „Юніон Ленсерс", в свою чергу, буде змагатися в стейтовому фіналі за чашу країни, тобто за вхід до міжстейтових серій.

Звітові змагання пройшли знову на вищому рівні, були багаті на завзяття та гостроту, особливо гостей, яку проявляли рутиновані шотляндські футболісти, що майже вповні змагаються в складі цього „німецького" клюбу.

Як і в попередній зустрічі „Січовики" були першими, що створили догідні до здобуття ґолів ситуації, але цим разом щастя було на боці суперників. Після того, як в 38-ій і 46-ій хвилинах Андрій Бакун і Сабрій гарячково перестрілили в 50-ій хвилині напад „лянсерсів", в свою чергу, успішно закінчив одну із своїх акцій, використавши хвилинну безпорадність поблизу власних воріт нашого оборонця. Вислід половини залишився незмінним 0:1. Після перерви наш напад знову створив декілька критичних під воротами гостей ситуацій, але, закривши щільно нашого „бомбардира" Андрія Бакуна, суперники практично забезпечили своє „запілля". Повільніші наші напасники — Сабрій і Хмілевський не творили для нового й енергійного воротаря „Ленсерс" більших загроз. У 58-ій хвилині гості вдало викінчили наріжний удар, з якого піднесли вислід до 2:0. В 65-ій хвилині заіснував гострий зудар Рубалевського із змагуном гостей, у висліді чого суддя, до речі, несправедливо, тільки Рубалевського видалив з площі змагань, хоч ініціятором цього неспортового вчинку був шотляндський футболіст. Таким чином, „Січовики" продовжували грати вдесятку і створили дальші можливості для здобуття ґолів. Одначе, в 70-ій хвилині суддя ще раз „пописався" рішенням в користь „Ленсерсів", признавши їм за дотик рукою м'яча на карному полі — карний стріл, з якого вони здобули третього ґоля. В 84-ій хвилині Сабо здобув для „Ч. Січі" почесного ґоля. Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Ромійо, Ткач, Зулійо, Сабо, Брієнза, А. Бакун, Торій, Хмілевський, Сабрій Рубалевський. Бракувало перешкоджених Вибера і Букачевського та І. Чижовича, який перейшов до клюбу „Космо", що під сучасну пору виступає в Міжстейтовій Італійській Лізі.

УСВТ „Ч. СІЧ" — ПРИНСТОН С. К. 2 : 1

Цими змаганнями за першенство І-ої дивізії Ґарден Стейт Ліги копаного м'яча, що пройшли в неділю, 31-го березня ц. р., „Ч. Січ" розпочала в лізі весняну рунду сезону. В першій половині Принстон, що очолює показник табелі ігор, мав легку перевагу, завдяки якій проводив численні атаки на ворота господарів, тримаючи ввесь час в напрузі оборону і воротаря „Ч. Січі". Ведення 1:0 Принстон здобув з карного стрілу на 26-ій хвилині і цей вислід не змінився перед перервою. Після перерви „Січовики" взялися „до праці" і швидко не тільки вирівняли перебіг гри, але і на 56-ій хвилині вислід 1:1, що його здобув Андрій Бакун. Після цього „Ч. Січ" перейняла ініціятиву, яку вдержала до фінального свистка.

Були можливості здобути декілька чергових ґолів, одначе напад дружини цим разом не мав успіху. Щойно на 78-ій хвилині настала розв'язка нічиєї, коли Михайло Торій з гарної акції Володимира Ткача й Марка Хмілевського здобув ефектовного ґоля. Після тієї перемоги „Ч. Січ", маючи на своєму конті 13:7 точок і 17:13 відношення голів, тимчасово займає 4-те місце в показнику табелі ігор, але має в запасі три змагання, опущені в зв'язку з відбутими виступами за чаші.

Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Хамуляк, Ромійо, Ткач, Сабо, Брієнза, Сабрій, А. Бакун, Хмілевський, Д. Бакун, Торій, Зулійо Провідник Володимир Бакун.

Турніри УСЦАК — 1985

У суботу, 4-го травня ц.р. в Дітройті відбудуться річні відбиванкові першості УСЦАК, що їх організує Український Культурний Центер під проводом ланкового відбиванки Ігоря Петращака. Учасники цих першостей можуть бути українські дружини, що є членами УСЦАК в різних вікових групах: жінок, чоловіків, юначок й юнаків, як теж сеньйорів 35 років і вище. Зголошення на подану в „Обіжнику" адресу треба висилати до 20-го квітня ц.р.

Шахові першості

Управа УСО „Тризуб" Філядельфія повідомляє, що цьогорічні шахові першості УСЦАК відбудуться в часі довгого кінця тижня „Меморіял Дей", 25, 26 і 27 травня ц.р. на Союзівці. Цей турнір присвячений 90-річчю Українського Народного Союзу, а господарем його є шахова ланка УСО „Тризуб".

Управа ланки запрошує усіх українських шахістів в ЗСА і Канаді взяти участь в цьому великому турнірі.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СОФІЯ СОКОЛОГОРСЬКА, член УНС Відд. 125-го ім. св. Благовіщення в Чикаго, Ілл., померла 24-го січня 1985 року на 86-му році життя. Нар. 30-го вересня 1898 року в Кременчуку, Україна. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку синів Юрія і Олександра з родинами. Похорон відбувся 26-го січня 1985 року на цвинтарі Елмвуд Парк в Рівер Гров, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Ґльорія Пашен, секр.

ВІРА ПАВЛІВ, член УНС Відділу 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., померла 24-го січня 1985 року на 58-му році життя. Нар. 18-го листопада 1926 року в Києві. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа Василя, три дочки: Анну Котлявську, Мері Анну Полізюн і Каті МкКомбс з родинами; трьох внуків і сестру в Україні та ближчу і дальшу родину в Україні і Америці. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Стефан Приймак, секр.

АННА РАК, член УНС Відд. 36-го С-ва Пресвятої Богородиці в Рочестері, Н.Й., померла 25-го січня 1985 року на 94-му році життя. Нар. 25-го грудня 1889 року в Україні. Членом УНС стала 1929 р. Залишила у смутку доньку Катерину Бентлі і сина Петра Мазурика з родинами. Похорон відбувся 28-го січня 1985 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Ковальчук, секр.

МИХАЙЛО ВЕРБОВСЬКИЙ член УНС Відд. 455-го ім. Лесі Українки в Асторії, Н.Й., помер 25-го січня 1985 року на 62-му році життя. Нар. 22-го жовтня 1920 року в Україні. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Ірину і Галину з Родинами та сина Михайла. Похорон відбувся 28-го січня 1985 року на укр. кат. цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Олена Гентіш, секр.

АННА ШВЕДАЧЕНКО, член УНС Відд. 266-го ім. Івана Франка в Амстердамі, Н.Й., померла 27-го січня 1985 року на 89-му році життя. Нар. 1895 року в селі Головач, Полтава, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку три дочки: Александру, Надію і Олену Качан з мужем Анатолієм; сина Михайла, 4-ох внуків і одну правнучку, як також ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 29-го січня 1985 року на цвинтарі Ферв'ю в Амстердамі, Н.И.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Варшона, секр.

СТЕПАН ГУМІНІЛОВИЧ, член УНС Відд. 432-го в Торонті, Онт., помер 27-го січня 1985 року на 66-му році життя. Нар. 9-го січня 1919 року. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Лідію і трьох синів з родинами. Похорон відбувся 30-го січня 1985 року на цвинтарі Проспект в Торонто, Онт.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

АННА ГАЛУШКА, член УНС Відд. 368-го ім. Миколи Лисенка в Маямі, Фла., померла 28-го січня 1985 року на 88-му році життя. Нар. 1894 року в Галичині — повіт Рогатин, Україна. Членом УНС стала 1944 року. залишила у смутку сина Івана Марлов. Похорон відбувся 31-го січня 1985 року на цвинтарі Флеглер Меморіял Парк в Маямі, Фла.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЮРІЙ ВЕРЕМЧУК, член УНС Відд. 327-го Т-ва „Запорозька Січ" в Гемпстеді, Н.Й., помер 14-го січня 1985 року на 52-му році життя. Нар. 1932 року в Горохові на Волині, Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку матір Катерину, сестер Соню Коліновську з сином Александром і Валентину Лисняк з мужем Романом і синами Марком і Левком. Похорон відбувся 17-го січня 1985 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Зеновія Зарицька, секр.

АННА ПЛАВИЧ, член УНС Відд. 434-го Т-ва „Пласт" в Монтреалі, Кве., померла 16-го січня 1985 року на 87-му році життя. Нар. 24-го грудня 1898 року в селі Тимків, Україна. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку дочок Марію Долгу, Галину Тендюк, Антоніну Шеметило, і Ольгу Кліма з родинами, 9 внуків і одну правнучку. Похорон відбувся 21-го січня 1985 року на цвинтарі Мавнт Роял, в Монтреалі, Канада.

Вічна Їй Пма'ять!
Олександра Дольницька, секр.

ДАВИД КОРНОВА, член УНС Відд. 165-го ім. Т. Шевченка в Толідо, Огайо, помер 19-го січня 1985 року на 60-му році життя. Нар. 1924 року в Толідо, Огайо. Членом УНС став 1943 року. Залишив у смутку дружину Бернадину, трьох жонатих синів: Давида, Роналда і Григорія; п'ятьох внуків; братів — Андрія Павла та Івана; сестер Марію Пелехату, Анну Шіндель і Наталію Корнову. Похорон відбувся 23-го січня 1985 року на цвинтарі Кальварія в Толідо, Огайо

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Пелехата, секр.

БОГДАН ФУТРИК, член УНС Відд. 24-го ім. св. Григорія в Бреддоку, Па., помер 20-го січня 1985 року на 66-му році життя. Нар. 17-го вересня 1918 року в Бреддоку, Па. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку синів Дениса і Даніела та дочку Донну Джін Тонзо. Похорон відбувся 24-го січня 1985 року на цвинтарі Мононґачела в Норт Бреддоку, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

● РОЗШУКИ ●

Пошукую батька

ІВАНА ЧУЙКА,

мав би тепер 59 р., 29-го квітня 1950 р. виїхав до ЗСА і правдоподібно живе у Ню Йорку. Хто знав би про нього або він сам, прошу писати до:
IRENE SCHWARZER
Abt. Desing Str. 4
8451 Ensdorf, Germany